

Fővárosi Ítéltábla
mint másodfokú bíróság
2.Mf.31.271/2021/7.

A Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság dr. Baji Endre ügyvéd (cím4) által képviselt **Felperes1** (cím6) felperesnek – a Csépany Ügyvédi Iroda (cím5 ügyintéző: dr. Csépany Gergely ügyvéd) által képviselt **Alperes1** (cím1) alperes ellen munkaviszony megszüntetése, kártérítés megfizetése iránt indult perében a Fővárosi Törvényszék 19.M.70.018/2021/9. számú – és 10. sorszám alatt kiegészített – ítélete ellen az alperes 12. sorszámú fellebbezése folytán meghozta az alábbi

ítéletet:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi az alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek 50.000 (ötvenezer) forint másodfokú perköltséget.

Megállapítja, hogy az alperes viseli a 151.578 (százötvenegyezer-ötszázhetvennyolc) forint fellebbezési eljárási illetéket.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

Indokolás

Az elsőfokú bíróság döntése és az alapjául szolgáló tényállás

[1] A Fővárosi Törvényszék Munkaügyi Kollégiuma a 2021. május 25-én kelt 19.M.70.018/2021/9. számú – és 10. sorszám alatt kiegészített – ítéletével kötelezte az alperest, hogy fizessen meg a felperesnek elmaradt jövedelemként igényelt kártérítés címén 2.037.750 forintot és annak kamatát, valamint 200.000 forint perköltséget, továbbá az államnak 122.260 forint illetéket és 60.000 forint tolmácsdíjat.

[2] Az általa megállapított tényállás szerint a felperes 2018. február 5-től munkaerőkölcsonzés keretében, majd 2019. március 1. napjától saját munkavállalóként végzett munkát az alperesnél support munkatárs munkakörben. A felperes brit állampolgár, a magyar nyelvet nem beszéli, Magyarországon 2017 óta él feleségével, gépészmérnök tanár, valamint számítógépes ismeretekből főiskolai végzettséggel rendelkezik. 2019. november 18-án születtek meg ikergyermekei, akik gondozása céljából felesége 2020. május 20. napjáig CSÉD állományban volt.

[3] 2020. március 17-én az alperes e-mailben tájékoztatást küldött a felperesnek a kialakult gazdasági válság kezelése körében a tulajdonosok és a menedzsment által tervezett „radikális” lépésekről. Másnap, azaz 2020. március 18-án az alperes közölte a felperessel, hogy a support csoportot, így a felperes munkakörét is megszünteti, ennek kapcsán felajánlotta a munkaviszony közös megegyezéssel történő megszüntetését. Ugyanezen napon kelt, magyar nyelven íródott közös megegyezéssel a felek 2020. április 17. napjára megszüntették a felperes munkaviszonyát. Az okiratból nem tűnt ki, hogy az abban foglalt felperesi nyilatkozatot a magyar nyelvet nem beszélő felperes részére felolvasták, illetve elmagyarázták volna.

[4] 2020. április 6. napján a felperes az alpereshez intézett nyilatkozattal megtámadta a közös megegyezést a munka törvénykönyvéről szóló 2012. évi I. törvény (a továbbiakban: Mt.) 22. § (7) bekezdésében foglaltakra hivatkozva azzal, hogy a magyar nyelvet nem érti, az okiratból nem tűnik ki, hogy tartalmát felolvasták, részére elmagyarázták, így a megállapodás érvénytelen. 2020. április 17-én az alperes felajánlotta a felperesnek a munkaviszony helyreállítását 2 havi távolléti díj megfizetésével, illetve a közös megegyezéssel megszüntetés kompenzációjaként 3 havi távolléti díj megfizetését azzal, hogy cserében a felperes nem tesz jogi lépéseket az ügyben. A felperes az ajánlatot nem fogadta el és bár a felek között egyeztetés folyt az anyagi kompenzáció mértékéről, megállapodás közöttük nem született.

[5] A felperes 2020. május 12-én benyújtott kérelmére Budapest Főváros Kerületi Hivatala a számla számú határozatával 2020. május 12-től 90 nap időtartamra álláskeresői járadékra való jogosultságát állapította meg a felperesnek, ugyanakkor a kiajánlott állásajánlatokban előírt alkalmazási feltételeknek a felperes nem felelt meg, álláskeresőse nem vezetett eredményre.

[6] A felperes és házastársa döntése alapján a felperes felesége a GYED állomány megtartása mellett visszatért dolgozni, és a továbbiakban a felperes gondozta az óvodás kort akkor még el nem érő ikergyermekeket.

[7] Az elsőfokú bíróság a közös megegyezés érvénytelensége okán 12 havi távolléti díj, mint kártérítés megfizetése iránt előterjesztett kereseti kérelmet megalapozottnak találta az Mt. 22. § (4) és (7) bekezdése, 29. § (5) bekezdése és az Mt. 167. §-a alapján.

[8] Mindenekelőtt rögzítette, hogy a perben az nem volt vitatott, hogy a közös megegyezésből nem tűnt ki, hogy az Mt. 22. § (7) bekezdésében előírt magyarázat megtörtént. Az Mt. ezen alaki formai követelménye egyértelműen azt írja elő, hogy az érvényességnek nemcsak a felolvasás és az elmagyarázás a kelléke, hanem az is, hogy ez az okiratból kitűnjön. Az a körülmény, hogy mindezek esetlegesen a valóságban megtörténtek, nem teszik érvényessé a formai hibában szenvedő megállapodást. Az érvényesség alaki feltételül a jogszabály kivételt nem engedő módon írja elő az említett követelményeket. Mindezek okán mivel a perbeli okirat ezt a magyarázatot nem tartalmazza, a tanúk meghallgatását szükségtelennek tartotta, ugyanis önmagában a formai hiba miatt a közös megegyezést tartalmazó megállapodás érvénytelen és a jogellenesség jogkövetkezményeit kellett alkalmazni.

[9] Rögzítette, hogy az alperes nem vitatta az álláskeresői járadék levonásával meghatározott összeget és nem is bizonyította, hogy a felperes nem tett eleget a kárenyhítési kötelezettségének, így az álláskeresői járadékkal csökkentett, a keresetben megjelöltösszegezésben marasztalta az alperest az Mt. 82. § (1) és (2) bekezdésének alkalmazásával. Rámutatott, hogy a kárenyhítés körében az alperes helyállóan hivatkozott arra, hogy vizsgálni szükséges a felperes aktív álláskeresőt, ugyanakkor azonos súllyal kellett értékelni a felperes személyes körülményeit is. E körben mérlegelte a felperes életkorát, a magyar nyelv tudásának és állampolgárságának hiányát, mint objektív tényezőket, ezekből pedig alappal lehetett arra következtetni, hogy nehezített volt a felperes számára az álláskereső. Mindezt az is alátámasztotta, hogy a felperesnek álláskeresőként ajánlott pozíciók részben a magyar állampolgárságot írták elő feltételként, másrészt a felperes egészségügyi okból nem volt alkalmas az ajánlott munkakörök betöltésére, mindezeket az alperes nem tette vitássá.

[10] Értékelte a kárenyhítés kapcsán azt is, hogy a felperes két kisgyermek gondozása mellett folytatta az álláskeresőt, ezt a metrológus és felvonószerelő ajánlatok is alátámasztották. Ugyanakkor nyomatékka vette figyelembe a felperes családi helyzetét, azt, hogy két kiskorú gyermekről kellett gondoskodnia és életszerűnek tekinthető a házastársak azon döntése, hogy a feleség magasabb bevételel nyújtó, stabil állásából származó lehetőségekkel éltek. A kárenyhítés körében a felperes nem vétett, amikor nem igényelte az egyébként felesége részére már megállapított GYED ellátást.

[11] Rámutatott továbbá, hogy az alperes a felperes bizonyítékaival szemben nem csatolt olyan konkrét álláshirdetést, ajánlatot, statisztikai kimutatást, amelyből megállapítható lett volna, hogy a felperes az életkörülményei ellenére is reális eséllyel találhatott volna munkát. A perbeli esetben a felperes kárenyhítési kötelezettsége elmulasztásának nem tekinthető az a körülmény sem, hogy az alperes újbóli foglalkoztatásra tett ajánlatát nem fogadta el. A felperes ugyanis munkahelyét a koronavírus járvány azon szakaszában veszítette

el, amikor az alperes a munkabérek csökkentésére kényszerült és a társaság jövőjének bizonytalanságát kommunikálta a munkavállalók felé. Nem róható a felperes terhére, hogy ilyen körülmények között bizonytalannak ítélte meg jövőbeni helyzetét az alperesnél. Az ajánlat megtételekor pedig azt sem tudhatta, hogy utóbb az alperesnek lehetősége volt visszavenni a pandémiás helyzet miatt elbocsátott munkavállalókat.

[12] A polgári perrendtartásról szóló 2016. évi CXXX. törvény (a továbbiakban: Pp.) 83. § (1) bekezdése alapján rendelkezett a perköltségről, illetve Pp. 102. §-a alapján az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény (a továbbiakban: Itv.) 42. § (1) a) pontja szerint számított illeték viseléséről.

Az alperes fellebbezése

[13] Az elsőfokú ítélet ellen az alperes élt fellebbezéssel és annak megváltoztatásával elsődlegesen a kártérítés jogcímén megítélt összeget 143.022 forintra, míg másodlagosan 1.018.875 forintra kérte mérsékelni, egyben igényt tartott első- és másodfokú perköltségére is.

[14] Érvelése szerint az elsőfokú bíróság az eset összes körülményét tévesen mérlegelte, és nem vette figyelembe bizonyítási indítványait, illetve azt, hogy a felperes nem tudta igazolni, hogy minden tőle elvárhatót megtett a kárenyhítési kötelezettség körében. Álláspontja szerint az a szülő köteles igényelni a gyermekgondozási díjat, aki ténylegesen és saját maga által is elismerten otthon marad a gyermekekkel, a felperes perbeli állítása pedig az volt, hogy a gyermekek gondozása miatt nem tudott elhelyezkedni. Kiemelte, hogy az elsőfokú eljárásban nem vitatta azt, hogy az ikergyermekekre figyelemmel a felperes havonta 157.894 forint gyermekgondozási díj igénybevételére lett volna jogosult. Ezzel az összeggel az Mt. 83. § (4) bekezdés a) pontja alapján csökkenteni kellett volna a megítélt kártérítés összegét. A felperes saját felróható magatartásával folyamatosan kárt okozott munkáltatójának azzal, hogy nem igényelte meg a gyermekgondozási díjat és nem is igyekezett elhelyezkedni.

[15] A perben alkalmazott jogkövetkezmények nem arányosak azzal, hogy a felperes számára angolul elmagyarázta azt, amit a keresetben vitatott, azaz a közös megegyezés tartalmát, mindösszesen két mondatot nem jegyzett fel a dokumentumra. A felperes esetében alkalmazni kellett volna a jogszabály által kifejezetten lehetővé tett esetkört, miszerint a feleség visszavonja a GYED iránti igényét és a felperesnek lehetősége lett volna azt újból igényelni olyan személyként, aki ténylegesen a gyermekek gondozását végzi, figyelemmel a kötelező egészségbiztosítás ellátásairól szóló 1997. évi LXXXIII. törvény 42/A. § (1) bekezdés a) és 42/C. § (1) bekezdés b) pontjára.

[16] Az elsőfokú bíróság tévesen állapította meg, hogy a perben nem bizonyította azt, hogy a felperes nem tett eleget kárenyhítési kötelezettségének. A felperes által becsatolt

állásajánlatok többnyire csak azt igazolták, hogy a felperesnek az álláskereső portálok kör e-mailt küldtek, de azt nem, hogy korábbi munkaköréhez hasonló munkakörben történő elhelyezkedésért mindent megtett volna. Mindezek okán az Mt. 167. § (2) bekezdésének alkalmazásával kármegosztást kellett volna alkalmaznia az elsőfokú bíróságnak. Hangsúlyozta, hogy a felperes betanított munkakörben dolgozott a perbeli jogviszonyában, így az ilyen munkakörökben való elhelyezkedést is igazolnia kellett volna, ahogy azt is, hogy havonta legalább egy alkalommal elküldte önéletrajzát álláskeresői szándékkal. Alperesként bizonyítási kötelezettségének eleget tett, amikor felhívta a felperest arra, hogy igazolja az újbóli elhelyezkedést alátámasztó intézkedéseit. Ennek a felperes nem tudott eleget tenni, mindez pedig vétkes magatartásnak minősül és közrehatott a kár bekövetkeztében, ezért 50-50 %-os kármegosztásnak van helye. A polgári törvénykönyvről szóló 2013. évi V. törvény (a továbbiakban: Ptk.) 1:4. § (2) bekezdése alapján a felperes saját felróható magatartására előnyök szerzése végett jogszerűen nem hivatkozhatott volna, a felperes ugyanis saját maga döntött úgy, hogy a gyermekekkel otthon marad és nem kellő gondossággal keres állást, így kárt okozva munkáltatójának.

[17] Mindezeket túl megjegyezte, hogy tudomására jutott az, miszerint a felperes sem gépészmérnöki, sem számítógépes főiskolai végzettséggel nem rendelkezik, így téves tájékoztatást adott a bíróságon, másrészt különböző kajaktúrák szervezéséből szintén jövedelme származott, amelyet nem helyezett levonásba megtérült jövedelemként. Mindennek azért van jelentősége, mert egyes munkák betöltése azért volt akadályozott, mert a felperes nem rendelkezett megfelelő egészségügyi alkalmassággal.

A felperes fellebbezési ellenkérelme

[18] A felperes az elsőfokú ítélet helybenhagyását és az alperes – költségjegyzéken felszámított – másodfokú perköltségben való marasztalását kérte.

[19] Érvelése szerint az elsőfokú bíróság megalapozott döntést hozott mind a jogalap, mind az összecszerűség körében, amit szubjektív értékeléssel kifogásolt az alperes a fellebbezésében. Nem hagyható ugyanis figyelmen kívül az a körülmény, hogy a perbeli jogviszonya megszüntetését követően a család megélhetéséről, a gyermekek ellátásáról azonnal gondoskodni kellett, ezért feleségével észszerű döntést hoztak, amikor a rövid idejű sikertelen álláskeresőt követően úgy határoztak, hogy felesége a CSED lejárta után visszamegy dolgozni a stabil és biztos megélhetést nyújtó főállásába. Azt is értékelni kellett, hogy az alperes éppen a kibontakozó világjárványra hivatkozva mondta fel a jogviszonyt, és a járványból fakadó speciális helyzet az elhelyezkedést egyébként is elnehezítette. Kárenyhítési kötelezettségének teljeskörűen eleget tett azáltal is, hogy kérte és meg is kapta az álláskeresői járadékot a maximális időtartamra és összegre.

[20] Hangsúlyozta, hogy téves az alperes álláspontja, az a szülő köteles igényelni a GYED-et, aki ténylegesen otthon marad a gyermekekkel. Ennek ellentmond ugyanis, hogy 8

órában is lehet munkát vállalni a GYED mellett, illetve a nagyszülők is kérhetik ezt az egyébként felülről korlátozott összegű ellátást. Felesége a törvényi maximum összegre volt jogosult, amely esetében nem állapítható meg, mindez szintén azt támasztja alá, hogy a jogszabályoknak megfelelő és észszerű döntést hoztak ebben a kérdéskörben. Az alperes pedig nem háríthatja át a kárenyhítési kötelezettséget házastársára. Kiemelten hangsúlyozta, hogy a GYED nem keresetpótló juttatás, azt nem lehet a kárenyhítés eszközei közé sorolni, mert nem a kieső jövedelem helyett kapja a szülő, hanem a gyermekek születése miatt. Másrészt az alperes érvelése ellentmond a kártérítés polgári jogi dogmatikai szerepének is.

[21] Rámutatott továbbá, hogy a perben becsatolt e-mailek, állásajánlatok bizonyítják, hogy mindent megtett az elhelyezkedés érdekében, akár alacsonyabb képzettséget igénylő munkakört is elvállalt volna. A folyamatos pályázat ellenére nem járt sikerrel, a kora, magyar nyelvtudásának és magyar állampolgárságának hiánya, valamint a Covid is hátráltatta elhelyezkedését. A család döntésénél az a körülmény is szerepet játszott, hogy bankhitelük folyósításához szükség volt egy teljes állású munkahely igazolására a családban, aminek a feleség munkába állásával tudtak megfelelni. Értelmezhetetlennek tartotta a végzettségét megkérdőjelező fellebbezési állítást, mivel a keresetlevele mellékleteként az erre vonatkozó okiratokat becsatolta. Mindezeket túl megjegyezte, hogy utoljára 2016 nyarán vezetett kenutúrát, így értelemszerűen ezt követően megtérült jövedelme ilyen tevékenységből nem származhatott.

A másodfokú bíróság döntése és annak jogi indokai

[22] A fellebbezés nem alapos.

[23] A másodfokú bíróság a Pp. 370. és 371. §-a alapján a fellebbezés korlátai között, kizárólag azösszegszerűség körében vizsgálta felül az elsőfokú ítéletet, a fellebbezéssel nem támadott, a kereseti kérelem jogalapja körében tett megállapításokat nem érintette.

[24] Az elsőfokú bíróság a szükséges bizonyítást lefolytatta, a bizonyítékoknak a Pp. 279. §-ában foglaltaknak megfelelő egyenként és összességében történő értékelésével a tényállást helyesen állapította meg, és helytálló jogi következtetések levonásával érdemben helyes döntést hozott a perbeli jogviszony megszüntetésének jogellenessége miatti jogkövetkezmények alkalmazása körében. A másodfokú bíróság osztotta az elsőfokú bíróság jogi álláspontját a bizonyítékokból levont következtetések tekintetében, azok szükségtelen megismétlését mellőzte.

[25] Az alperes fellebbezésében kifogásolta a felperes ikergyermekei után igénybevehető gyermekgondozási díj beszámításának elmaradását az elmaradt jövedelem címén igényelt kártérítés összegéből. E körben az alábbiakra mutat rá a másodfokú bíróság.

[26] A társadalombiztosítás ellátásaira és a magánnyugdíjra jogosultakról, valamint e szolgáltatások fedezetéről szóló 1997. évi LXXX. törvény (a továbbiakban: régi Tbj.) – amely 2020. június 30-ig volt hatályban -, és az ezt követően hatályos, a társadalombiztosítás ellátásaira jogosultakról, valamint ezen ellátások fedezetéről szóló 2019. évi CXXII. törvény (továbbiakban: Tbj.) egyaránt a társadalombiztosítás rendszerében nyújtott ellátások között egészségbiztosítási pénzbeli ellátásként nevesíti a gyermekgondozási díjat [14. § (2) bekezdés bb) alpont, illetve 5. § (2) bekezdés bb) alpont]. A gyermekgondozási díj az egészségbiztosítás pénzbeli ellátásai keretében a gyermekvállalás támogatására nyújtott pénzbeli ellátás, ahogy arra helytállóan hivatkozott a felperes is. Ezt az értelmezést erősítik a kötelező egészségbiztosítás ellátásairól szóló 1997. évi LXXXIII. törvény (a továbbiakban: Ebtv.) V. Fejezetének az egészségbiztosítás pénzbeli ellátásaira vonatkozó általános rendelkezései között a 39. § (6) bekezdésében megfogalmazottak. E szerint, ha a szülők a közös háztartásban élő gyermekeik jogán egyidejűleg gyermekgondozási támogatásra, illetve az (1) bekezdés szerinti ellátásokra is jogosultak – ide tartozik a gyermekgondozási díj is – választásuk szerint a gyermekek után járó ellátásokat csak az egyik szülő veheti igénybe. A jogalkotó tehát itt is rögzíti azt, hogy a gyermekgondozási díj gyermekek után járó ellátásnak minősül és a gyermekneveléssel kapcsolatos terhek enyhítése érdekében illetik meg a szülőt.

[27] Az Ebtv. 42/A. § (1) bekezdése alapján gyermekgondozási díjra édesapaként a felperes is jogosult lett volna ikergyermekeik után, azonban a jogszabályi rendelkezések értelmében a jogalkotó a szülők döntésére bízta azt, hogy melyikük veszi igénybe ezt a pénzbeli ellátást. A perbeli esetben a szülőknek kötelezettségük arra nem volt, hogy az édesanya munkába állására figyelemmel az ellátást az álláskereső édesapa kérje folyósítani, hiszen az Ebtv. 42/C. §-a értelmében a keresőtevékenységet teljes állásban végző szülő részére is jár a gyermekgondozási díj. Mindezek okán a kárenyhítési kötelezettséget nem lehet kiterjeszteni a GYED igénybevételére, és ennek elmulasztásával a felperes nem szegte meg az említett kötelezettség teljesítést.

[28] A következőket bírói gyakorlat értelmében az eset összes körülményének gondos mérlegelésével és az adott ügyre vonatkozó tények vizsgálatával lehet állást foglalni abban, hogy az objektív kártérítési felelősséggel tartozó, de a kár megtérítése alól mentesülni kívánó munkáltató eredményesen bizonyította-e állítását a kárenyhítési kötelezettség felperesi megszegését illetően. Így arra helyesen mutatott rá az elsőfokú bíróság, hogy a felperes életkorára, végzettségére, lakóhelyére és családi körülményeire figyelemmel kellett az aktív álláskereső tevékenységet vizsgálni. A felperes a munkaügyi központban regisztrált álláskeresőként, részére betölthető álláslehetőséget nyelvtudása, külföldi állampolgárságára figyelemmel nem tudtak ajánlani, a felperes által becsatolt e-mailek az aktív álláskeresőt azonban igazolják. Különös hangsúllyal kellett értékelni a perbeli esetben a jogviszony megszüntetésével bekövetkezett speciális élethelyzetet, személyes körülményeket, mindezekből helyesen vont le azt a következtetést az elsőfokú bíróság, hogy a felperes az átlagostól eltérően nagyobb mértékben volt akadályozott az elhelyezkedésben.

[29] Az alperes a GYED összegén felül konkrét tényeket, körülményeket a felperes reálisan elérhető jövedelmére vonatkozóan nem jelölt meg és semmilyen tényállítást nem tett a másodfokú bíróság felhívására sem. Hivatkozása a felperes által szervezett vizitúrák vonatkozásában az elérhető megtérült jövedelem kapcsán szintén nem volt megalapozott, a felperes azon tényállítását, miszerint ilyen túrákat utoljára 2016-ban, még a perbeli jogviszony létesítését megelőző 1,5 évvel szervezett, semmilyen módon nem cáfolta. Továbbá a felperes okiratokkal bizonyította az iskolai végzettségét és nem volt az sem várható a tőle elvárható gondos eljárás keretében sem az a felperestől, hogy bármilyen típusú betanított munkás munkakörben is megkísérelje az elhelyezkedését. A következőes bírói gyakorlat értelmében ugyanis a kárenyhítés „nem korlátlan” és mérlegelni kell, hogy a munkáltató jogszabályba ütköző intézkedését követően a kár enyhítése érdekében a munkavállalótól mely feltételek, mely korlátok között várható el, hogy kárenyhítési kötelezettségének eleget tegyen (Mfv.I.10.036/2019/7.).

[30] Téves volt az alperes jogértelmezése a kármegosztás 50-50 %-os mértékére vonatkozóan is. A kármegosztás alapjául csak bizonyított tények, összecszerűségében alátámasztott adatok szolgálhatnak, a 12 havi elmaradt jövedelemnek megfelelő összegű kártérítésből történő levonás kapcsán a százalékos mérlegelésére a bíróságnak jogszerű lehetősége nincs.

[31] A fentiekre tekintettel a másodfokú bíróság az érdemben helyes elsőfokú döntést a Pp. 383. § (2) bekezdése alapján helybenhagyta.

Záró rendelkezések

[32] A másodfokú bíróság a Pp. 83. § (1) bekezdése alapján kötelezte az eredménytelenül fellebbező alperest a felperes Pp. 81. § (5) bekezdése szerint felszámított másodfokú perköltségének viselésére.

[33] Az alperes a Pp. 102. § (1) bekezdése alapján köteles a másodfokú eljárással felmerült – Itv. 39. § (1) bekezdése és 46. § (1) bekezdése szerint számított másodfokú eljárási illeték viselésére. Ennek összege a jogorvoslati eljárásban vitássá tett követelésrész alapul vételével ($2.037.750 - 143.022 = 1.894.728$ forint) 151.578 forintot tesz ki. Az alperes a fellebbezésével egyidejűleg 163.020 forintot rótt le, így a másodfokú bíróság annak megfizetéséről már értelemszerűen nem rendelkezett, csak a viselésére vonatkozó rendelkezést hozott és a tévesen lerótt különbözeti összeget – 11.442 forintot – az alperes az Itv. 80. § (1) bekezdés f) pontja alapján az adóhatóságtól igényelheti vissza.

[34] A másodfokú bíróság a Pp. 376. § (1) bekezdése alapján tárgyaláson kívül határozott.

Budapest, 2022. február 10.

dr. Orosz Andrea s.k.
a tanács elnöke

dr. Szalai Beatrix s.k.
előadó bíró

dr. Laczó Adrienn Lilla s.k.
bíró